

управление и тълпитѣ сж имали свобода да се отдадатъ безнаказано на произволи срещу потисниците. Туккидидѣ, въ своята История на Пелопонезката война (кн. IV, гл. 84), говори за населението въ Корсира следъ революцията: „Извършени бѣха всички изстѣпления, които могатъ да се очакватъ отъ единъ народъ, дълго управляванъ повече съ надменность, отколкото съ мъдрость; извършени бѣхаа всички насилия, подсказани отъ желанието да се отстрани беднотия и тегло като се обсеби чуждиятъ имотъ; и извършени бѣха най-сетне всички жестокости, всички сурови наказания, тъй естествени за тълпата, която се движи не отъ честолюбие, а отъ слѣпо чувство за равенство, и която се нахвърля яростно и безъ милость върху съперника“. Достатъчно би било да се припомни още поведението на простия народъ при събитията въ Франция отъ 1793, 1848 и 1870 г., за да разберемъ и поведението на сливенци следъ освобождението, докато не е установена законна власть въ града. Стореното отъ българитѣ не е било по-лошо и по-страшно отъ това, което и другаде се е наблюдавало при рухването на единъ омразенъ свой или инороденъ режимъ. И въ Сливенъ настѣпватъ дни на буйно ликуване, въпрѣки толкова понесени загуби. Но опиянението отъ свободата и отъ рускитѣ победи не ще трае дълго.

На 2 септемврий 1829 г. билъ сключенъ Одринскиятъ миръ, споредъ който Турция ставала отново господарь на българскитѣ си провинции; автономия и известни политически правдини били осигурени само за другитѣ Балкански народи, не и за българитѣ. Този миръ идва като страшна изненада за сливенци, които не подозирали или не разбирали всичката необходимость за Русия да прекрати войната, докато войскитѣ ѝ на Балканитѣ не сж попаднали въ безизходно положение или не сж се стопили отъ болести и други загуби. Именно, Дибичъ Забалкански, главнокомандуващиятъ, се намиралъ на Мраморно море съ единъ малкъ отредъ отъ 20,000 души, който могълъ да бжде лесно атакуванъ въ флангъ отъ по-силна турска армия. Блѣскавата руска победа е могла да се превърне въ истинска катастрофа, ако не се било прибързало съ сключването на мира. И така Русия не успѣва да издействува за българитѣ нищо; надеждитѣ на тия, подхранвани тъй лековѣрно, се разбиватъ въ мигъ, за да отстѣпятъ на безмѣрно отчаяние и проклетия къмъ мнимия освободителъ.